

absynt
prokletí/reportéři

„Odmítali se přizpůsobit.
Scházeli se jedině mezi
sebou. Nechtěli se naučit
švédsky. Nesnášel
jsem je.“

Laserový muž

Příběh o Švédsku

Gellert Tamas

absynt

Gellert
Tamas
Laserový muž
Příběh
o Švédsku

Přeložila Anežka Chrudinová

Prokletí reportéři
Absynt 2019

copyright © Gellert Tamas 2002
Cover Art © Pavlína Morháčová
Translation © Anežka Chrudinová
ISBN 978-80-8203-091-7

PROLOG: SOBOTA 20. DUBNA 1991

V sále kulturního domu Medborgarhuset v centru Stockholmu visí nad pódiem dvě vlajky. Jedna s nacistickou svastikou, druhá modrá se žlutým křížem.

Za řečnickým pultem stojí vysoký muž, celý v černém, a vítá příchozí. Je to různorodá směsice. Mladíci, mnohdy s vyholenou hlavou, oblečení také do černé, ale i starší distingovaní pánové. Jeden z nich promluví na shromáždění jako první. Jmenuje se Göran Assar Oredsson a víc než třicet let stojí v čele Severské říšské strany, která je přímou pokračovatelkou švédských nacistických stran z období druhé světové války.

Göran Assar Oredsson řeční o Hitlerovi. Vypráví o „životě velkého vůdce“. Mluví o „problematice viny“. Jeho proslov vyvolává v publiku nadšení a lidé reagují zdviženými pravicemi. Velkým sálem kulturního domu se nesou výkřiky: „SIEG HEIL! SIEG HEIL!“

Je to právě sto dva let, co se narodil Adolf Hitler. V Medborgarhusetu se koná asi největší nacistické shromáždění od konce druhé světové války. Sedí tu staří nesmlouvaví vůdci meziválečných nacionálněsocialistických stran a také muži i ženy středního věku ze Severské říšské strany. Dorazila též švédská nacistická mládež z organizace Švédská budoucnost, sdružující se kolem časopisu Storm.

Sešli se tu nejen proto, aby vzdali hold Adolfu Hitlerovi, ale také aby si zástupci různých generací mohli vzájemně vyměnit své zkušenosti. Jde o to spojit síly.

Holohlaví muži v černých uniformách s nacistickými symboly si ještě plně neuvědomují, co z jejich dnešního setkání nakonec vzejde a že se stane odrazovým můstkem k asi největšímu rozmachu extremismu v dějinách švédské pravice. Mnohé účastníky bude zanedlouho široká veřejnost znát jako členy extremistické organizace Bílý árij-
ský odpor. O pár měsíců později budou právě oni vyzývat k ozbrojenému boji proti švédskému státu.

Ale dnes večer se ještě spokojí se zdvižením pravice. Než se rozejdou, zazpívají si společně ze zpěvníku:

*„Naostřete si nože o chodník
a zabodněte je Židům do břicha!
Do boje, ať teče proudem krev!
Na svobodu židovského státu kašleme!
Až nastane čas odplaty,
budeme vraždit ve velkém.*

*Socany pověste na lampy,
ať tam visí a houpají se,
dokud nespádnou.
Do boje, ať teče proudem krev...*

*V synagoze visí černá svině,
parlament zasypeme granáty.
Do boje, ať teče proudem krev...“*

VAROVÁNÍ PŘED BOUŘÍ:
PONĚLÍ 27. KVĚTNA 1991

Varování před bouří

Včerejší předvolební statistiky varují před bouří; voličská revolta proti zavedeným stranám nabývá na síle.

Nová demokracie, jejíž preference minulý měsíc překvapivě stouply, se nyní s 11,7 procenta hlasů vyšplhala na třetí místo.

Takový zvrat se vidí jen zřídka a je to jasný signál, že se ve švédské politice něco děje – s tím, jak se strana vzdaluje od vládní politiky, její atraktivita pro voliče roste.

Úspěch sklízí populisté zběsile kopající kolem sebe, a ne lidé ochotní převzít odpovědnost za vládnutí. Situace se sice ještě může změnit, hrozí ovšem, že po volbách se dostane do parlamentu množství nesoudných a nezkušených novodemokratů.

Úvodník deníku Expressen Tidning

PŘEDEHRA: STŘEDA 10. ČERVENCE 1991

Zápalnými bombami proti uprchlíkům

V noci na úterý zaútočil neznámý pachatel zápalnými bombami na uprchlický tábor v okrese Heby ve Västmanlandském kraji.

Útočník házel na zeď zdejšího skladu takzvaný Molotovův koktejl. Plamenů si všimly noční sestry z nedaleké léčebny a přivolaly pomoc.

Jakmile vyhlásily poplach, utíkaly sestry na místo požáru a uhasily oheň pískem. Několik obyvatel tábora se probudilo a pomáhalo s hašením požáru.

„Máme noční službu, ale ta nebí celou noc,“ uvedla pro deník Uppsala Nya Tidning jedna ze zaměstnankyň tábora, Ingemor Jernebergová.

Na místo dorazila policie, hasiči a záchranáři.

„Mnoho uchazečů o azyl vyběhlo ven, panovala tam dost napjatá atmosféra,“ řekl k případu Börje Jansson z Kriminální policie v Sale.

Několik běženců rovněž vypovědělo, že předtím někdo na stěny táborových budov házel kameny.

Tisková informační kancelář

Laserový muž

Příběh o Švédsku

PÁTEK 2. SRPNA 1991

Opilec tiskl Alexandrovi ke krku hustilku a řval mu do obličeje: „Vypadni, ty zasranej negre! Ve Švédsku nemáš co pohledávat!“

Alexander se zhluboka nadechl. „Jen klid,“ povzbuzoval sám sebe. „Zachovej klid.“

Byla to poněkud absurdní situace. Alexander si společně se svými přáteli Davidem a Bruckem vyrazil do Královské zahrady. Z pódia se nesl zpěv náboženských písní. Panovala uvolněná nálada. Byl pěkný večer a v zahradě se sešlo plno lidí. Posedávali tu rodiny s dětmi i místní mladí. A zatímco onen muž tiskl dál Alexandrovi ke krku hustilku, sbor radostně pěl: „... chvalte Pána.“

Nakonec zakročil Bruck. „Zmiz, ty ochlasto!“ křikl na opilce a odstrčil ho, až se svalil na zem. Tři přátelé se dali rychle na ústup. Vyprovázely je mužovy výkřiky:

„Zasraný černý opice! Teplouši s AIDS! Přesně takoví jste! Celá ta vaše sebranka!“

„Kašli na něj,“ mávl rukou Bruck. „Dneska večer se budem bavit.“

Za hodinu seděli všichni tři u Brucka na Studentském vršku na Gärdetu a poslouchali africkou hudbu. Otevřeli si lahev vína. Začala se jim vracet dobrá nálada. Muž z Královské zahrady byl zapomenut.

Těsně po půlnoci opustili přátelé Bruckův byt a zamířili na metro, odkud chtěli pokračovat na Norrmalmské náměstí.

„Dneska večer protancujem boty,“ smál se Bruck.

Léto se pomalu chýlilo ke konci. Noci už byly tmavé a chodník ke stanici metra Gärdet osvětlovalo jen pár poličních lamp. Postavy tří mužů vrhaly dlouhé stíny na okolní keře.

David Gebremariam zůstal pár kroků pozadu. Ponořil se do úvah. Kolik se toho v jeho životě za poslední léta změnilo! Z Eritreje, zpusťšené občanskou válkou, se dostal v roce 1989 do Švédska. Za pouhé dva roky se mu podařilo složit švédskou maturitní zkoušku. Všechny ty hodiny a hodiny učení, probdělé noci a nekonečné listování anglicko-švédskými slovníky se vyplatily. Za pár týdnů měl David začít studovat antropologii na Stockholmské univerzitě.

Ale léto zatím nekončí. Ještě zbývá pár dnů volna. David, Bruck a Alexander, všichni původem Eritrejci, se rozhodli, že si poslední víkend pořádně užijí.

Najednou si David všiml červeného světýlka mezi kmeny stromů u pěšiny. Červená tečka poskakovala zdánlivě bez cíle sem a tam a nakonec se zastavila nahoře na Bruckových zádech.

„Něco ti svítí na bundu,“ podivil se David a obrátil se, aby se podíval, odkud světýlko přichází. V tu chvíli zaslechl tičné cvaknutí. Zároveň ho píchlo v pravém boku. Nejdřív to ani nebolelo, jenom tak trochu, asi jako když si člověk natáhne sval. David zůstal zaraženě stát uprostřed cesty.

„To byl výstřel, to byl výstřel!“ zaječel Bruck a rozběhl se ke stanici metra, Alexander za ním.

David se za nimi díval. Pořád nechápal, co se stalo. Až když se pohnul, došlo mu, že je něco špatně. Do nohy mu vyšlehla bolest. Každý krok ho bolel. Po stehně mu stékala teplá krev. Cítil, jak se ho začíná zmocňovat panika. Rozběhl se za kamarády.

Alexandra a Brucka dohnal u stanice metra. Sotva po tom běžeckém výkonu popadal dech. Kalhoty měl nasáklé

krví. Hlavou mu vířila jediná myšlenka. Kdo ho postřelil? A proč?

Bruck a Alexander se na něj vyděšeně dívali. „Musíme dojít pro pomoc!“ vzchopil se Bruck. Jenomže všude okolo byla tma. Bezradně se rozhlíželi kolem sebe, když vtom Bruck zahlédl reflektory auta, pomalu se blížícího po ulici Smedjebacksgatan. Vyběhl k němu, ale jakmile si řidič všiml muže tmavé pleti, zrychlil. U Brucka, zoufale mávajícího rukama, zahrnul doleva a rychle zmizel v nejbližší zatáčce.

Bruck zůstal stát jako zkoprnělý.

„Nestůj tam jen tak!“ křikl na něho Alexander a ukázal na bytovku asi padesát metrů odtud. „V jednom bytě se svítí. Pomůžou nám!“ zavolal a hnal se k nejbližšímu domu. Bruck se rozběhl za ním.

Alexander doběhl první a zabušil na dveře. Otevřela mu starší paní. Bázně vykukovala škvírou mezi dveřmi.

„Kamaráda postřelili! Krvácí. Musím zavolat záchranku,“ vychrlil ze sebe Alexander.

Stará paní si ho podezíravě měřila. Putovala pohledem k Bruckovi, který se mezitím objevil vedle Alexandra. Tvářila se nejistě, skoro vystrašeně. Byla půlnoc a před ní stáli dva cizí muži. Opodál zahlédla postavu třetího.

„Zmizte, než zavolám policii!“ sykla a zabouchla dveře. Alexander zaslechl dvojí otočení zámku.

Kamarádi běželi zpátky k Davidovi. Byl bledý. Ztratil dost krve.

Po ulici Smedsbacks projíždělo další auto. „Tohle musí zastavit,“ pomyslel si Bruck a postavil se s roztaženými rukama doprostřed ulice. Za pár vteřin před ním zabrzdilo bílé volvo.

„Mého kamaráda někdo postřelil. Krvácí. Musí do nemocnice. Rychle!“ prosil Bruck naléhavě.

Muž stáhl okýnko a pozoroval pomalu se přibližujícího, kulhajícího Davida. Krev mu proměnila džíny v jedinou

lepkavou hmotu. Měl zakrvácené i ruce a obličej, krví mu nasákla košile i lehká letní bunda.

„Musím do nemocnice,“ přidal se prosebně k Bruckovi.

„No, já nevím...“ váhal muž. Střídavě se díval na Davida a na sedadla ve svém autě. „Ne, bohužel,“ zavrtěl hlavou po krátkém uvažování. „Chápejte, rád bych vám pomohl. Ale nemám žádný igelit, kterým bych zakryl sedadla. A nechci mít auto celé od krve. Je mi líto, zkuste se zeptat někoho jiného.“ Zařadil jedničku a zmizel se svým bílým volvem ve tmě.

V tu chvíli David Gebremariam ztratil vědomí.

Za pár let, v průběhu jednání u Okresního soudu ve Stockholmu, popsal David své pocity z tehdejšího večera takto: „Připadal jsem si naprosto bezcenný. Jako zvíře, které uteklo ze zoo. Můj život neměl evidentně ani takovou cenu jako potahy v autě.“

David ovšem ještě oné srpnové noci nemohl tušit, že se stal první obětí takzvaného laserového muže. Po výstřelu 3. srpna 1991 bude následovat dalších devět pokusů o vraždu. Jeden člověk při nich zemře, dalších deset bude zraněno. Celý Stockholm zachvátí strach a rozjede se nejrozsáhlejší policejní pátrání v dějinách Švédska od doby, kdy byl spáchan atentát na premiéra Olofa Palmeho. Stockholmské ulice zaplní demonstranti a sám premiér Carl Bildt pronese projev, v němž se pokusí obyvatele města uklidnit.

Nic z toho tehdy David Gebremariam samozřejmě nevěděl. Jisté bylo jen to, že celkem třikrát prosil, zraněný a krvácející, někoho z kolemjdoucích o pomoc, a pokaždé byl odmítnut.

Odhodlat se ke střelbě byl velký krok. Dalo mi to zabrat. Dostal jsem se do temného období, nebo jak se tomu říká. Vůbec to nebylo jenom tak, naopak, nebylo mi z toho dobře, měl jsem s tím obrovský problém.

Na samém začátku nešlo o to připravit někoho o život... tehdy poprvé bylo důležité střílet... mým hlavním záměrem bylo... že... chtěl jsem vyvolat rozruch, a taky si o to uprchlíci podle mě koledovali. Ale nechtěl jsem po nich pálit jen tak naslepo, šel jsem po zločincích, po těch, co se vozí v mercedesech a perou špinavé peníze, prodávají heroin a tak.

Všichni takoví lumpové, které jsem znal, byli přistěhovalci. Nejdřív jsem měl na mušce jednoho Řeka. Vídal jsem ho s jednou holkou a měl jsem pocit, že ji nutí k prostituci. Kdykoliv jsem je viděl, měl jsem chuť dát mu jednu do zubů, aby mohla utéct. Pátral jsem po něm, ale... jak typické, když po nich jdete, najednou jako by se propadli do země. Jinak je jich všude jako krys. Líná, špinavá verbež. V metru vyřvávají a dělají kravál. Copak musí být člověk notabene hulákáním v arabštině tak ohlušený, že ani nemůže přemýšlet? Když někdo žije ve Švédsku, měl by se naučit švédsky a nějak se chovat, ne? Jenomže to se jim očividně nechce!

Tak to vypadalo na Studentském vršku, bydlel jsem hned vedle nich. A ti to teda vedli. Zazvonil jsem na ně a řekl jim svoje, pěkně od plic, nijak jsem se jich nebál. Jednou jsem k nim bez klepání vešel a vynadal jim, aby už byli sakra zticha. Bylo deset večer – nebo i víc. V tom mrňavém pokojíčku se jich mačkalo nejmíň deset, byli všude, a většina z nich na sobě měla akorát spodky.

Nakonec mě přešla chuť marnit čas pátráním po zločincích. Neměl jsem prostě kdy se tím zabývat, tak jsem si řekl, že bude stačit, když vystřelím na nějakého běžence. Efekt bude stejný. Chtěl jsem, aby jim došlo, že tady nejsou v bezpečí. Chtěl jsem je

vyděsit k smrti. Chtěl jsem je jednoduše vystrašit tak, aby vzali znova nohy na ramena.

Vyrazil jsem na kole na Gärdet. Čekal jsem tam hodinu, o svědky jsem nestál, nechtěl jsem, aby na mě přišli. Pak jsem uviděl tři postavy. Byli to negři. Cítil jsem, že... že tohle není legrace. Nebylo to lehké. Co se mi honilo hlavou, než jsem zmáčkl spoušť, to se nedá dost dobře popsat. Přemáhala mě strašná nechuť, všechny moje instinkty i vnitřní hlas mi říkaly: tohle je špatné. Měl jsem co dělat, abych to zvládl... ale už jsem byl rozhodnutý. Sebral jsem všechny síly, nechtělo se mi do toho, ale cítil jsem, že musím.

Nakonec se mi to povedlo, sevřel jsem zbraň a bylo mi jasné, že teď jsem udělal ten krok, uvědomoval jsem si, že jsem špatný člověk, nevím, jak to popsat... prostě jsem se vydal nesprávným směrem.

Když jsem konečně vypálil a slyšel jsem, že jsem trefil, rychle jsem odtamtud zmizel.

* * *

Vrchní komisař Lennart Thorin, šéf oddělení stockholmské policie pro vyšetřování násilných činů, se rozhlédl po svém týmu. Začínal nový pracovní týden. Před Thorinem sedělo třicet vyšetřovatelů. Bylo osm hodin ráno, čas každodenní ranní porady stockholmské kriminální policie.

Lennartu Thorinovi zbývalo už jen pár let do penze. Měl za sebou úspěšnou policejní kariéru. Začínal v 50. letech jako strážmistr v Nacce a nakonec se vypracoval na vrchního komisaře stockholmské kriminálky. Byla to dlouhá cesta, někdy i dost trnitá. Thorin si občas říkal, jestli by nebylo lepší, kdyby držel jazyk za zuby a svoje názory si nechával pro sebe. Jenže mlčet, to zkrátka nebyl jeho styl. Kvůli kariéře nikomu do zadku nepoleze. Kromě toho měl vznětlivou povahu. Ne vždycky dokázal potlačit vztek, přestože se o to snažil.

Lennart Thorin měl pocit, že bitvy, do kterých se pustil, za to stály. Jednu takovou zrovna vedl. Policejní ředitelství se chystalo provést další reorganizaci. Podle posledního návrhu mělo dojít k rozdělení kriminální služby, která vyšetřovala veškeré loupeže a vraždy ve Stockholmu.

Lennart Thorin proti tomu vystoupil. „Proč rozbíjet tým, který tak skvěle maká? Vždyť těch padesát chlapů jsou prvotřídní profíci. A teď tým rozpustíte a všechno to půjde do kytek?“ zopakoval při několika příležitostech svým nadřízeným.

Jeho slovo mělo po všech těch letech, která strávil u policie, svoji váhu, Lennart Thorin ale zároveň věděl, co se šeptá za jeho zády: „Je to tvrdohlavý policajt ze staré gardy, který se brání všem změnám.“ Bylo mu to ale jedno. Nenechá přece vedení zničit fungující organizaci. Ať si říkají, co chtějí.

Thorin si odkašlal a v místnosti se rázem rozhostilo ticho. Vyšetřovatelé k němu obrátili pohled.

„Dobré ráno vespolek,“ začal Thorin a jako obvykle předal slovo svému nejbližšímu kolegovi, komisaři Åkemu Thorstenssonovi.

Průběh ranních porad zůstal neměnný. Stručně se shrnuly nové i starší úkoly, aby měl každý z týmu přehled o aktuálním dění. Ti, kdo se podíleli na rozsáhlejším vyšetřování, pak ještě zůstávali na samostatné porady.

Åke Thorstensson zalistoval v papírech.

„Fajn, tak se podíváme, co se stalo o víkendu,“ začal. „Máme tady jedno ozbrojené přepadení s nožem na Kungsholmenu a druhé v Rinkeby. Obě se zřejmě dají klasifikovat jako pokus o vraždu. Pak jako vždycky nějaké loupeže. Ty probereme později s oddělením loupeží, všichni u toho být nemusejí,“ pokračoval Thorstensson.

„Na Gärdetu prý někoho postřelili. Víme o tom něco víc?“ zajímal se Thorin.

„Nic moc,“ odpověděl Thorstensson. „Obětí je nějaký David Gebremariam, sedmadvacetiletý muž z Eritreje. Byl postřelený v sobotu dvacet minut po půlnoci na Tropicstigen, když šel ještě se dvěma kamarády na metro na Gärdet. Místem činu je špatně osvětlená strmá cesta. Pachatel se pravděpodobně skrýval v křoví u chodníku. Po výstřelu utíkal Gebremariam s přáteli dolů k metru. Tam je našli naši kluci. Postřelený silně krvácel a ztrácel vědomí. Ti druzí dva byli dost rozčilení. Snažili se přivolat pomoc. Jeden řidič Gebremariam odmítl vzít očividně jenom proto, že se bál, aby mu nezašpinil sedačky. Sanitka přijela téměř současně s naším autem, takže jeli do nemocnice na Sabbatsbergu a hlášení sepsali tam.“

„Jak vážně je zraněný?“ chtěl vědět Thorin.

„Ne smrtelně. Štřela vnikla do těla v pravé části dolní bederní páteře a vyšla ven těsně nad pánevní kostí. Poškodila tkáň, ale vzhledem k okolnostem je na tom ten kluk celkem dobře.“

„Máte k tomu ještě něco?“

„Je tu jeden zajímavý detail. Gebremariam si prý všiml, že těsně předtím, než padl výstřel, se jeho kamarádům objevilo na zádech červené světýlko. Tvrdí, že se jedná o světlo laserového zaměřovače. Nejspíš se s tím setkal na vojně, tak ten paprsek poznal.“

„Proč by někdo chodil po městě s laserovým zaměřovačem?“

„Dobrá otázka, ale odpověď neznáme.“

„Máme nějaké stopy, nějaký popis možného pachatele?“

„Zatím nic.“

„A svědci?“

„Taky nic. Ani jeden. Což ovšem není nijak zvláštní. Jsou tři dny do račích slavností, v noci už bývá tma.“

„Stejně je divné, že si takhle přímo ve městě nikdo ničeho nevšiml,“ zamyslel se na chvíli Thorin. „No dobrá, vypadá to, že tu máme někoho, kdo se baví střelbou ze zbraně s laserovým zaměřovačem. Forssi, vezmete si to na starost?“

Kriminální inspektor Lars-Erik Forss se netvářil zrovna nadšeně.

„No, mám sice dost jiné práce, ale můžu se na to samozřejmě podívat,“ souhlasil se zaváháním.

„Jasně, vím, že toho máte všichni nad hlavu, ale co naděláme,“ povzdychl si Thorin. „Ani bych nespočítal, kolikrát jsem byl za vedením s tím, že potřebujeme posily. Vědí, že je situace dlouhodobě neudržitelná. A jako obvykle se neděje nic. Místo toho abych pořád poslouchal o další reorganizaci. No uvidíme. Ale jsem rád, že se toho ujmete, Forssi,“ obrátil se Thorin k vyšetřovateli. Pak se rozhlédl po ostatních. Nikdo už nechtěl nic dodat, a Lennart Thorin proto poradu ukončil.

„Fajn. To je pro dnešek všechno. Dejte se do toho, chlapi.“

Lars-Erik Forss se posadil za stůl a chopil se telefonu, aby vyřídil svůj první dnešní hovor.

Vyšetřování vraždy má své víceméně ustálené postupy. Lars-Erik Forss se pustil do práce. Byl skoro stejně starý jako Thorin a za ty roky už vedl množství různých případů.

Čtyři z pěti vražd nebo pokusů o vraždu spáchá někdo z blízkého okolí oběti. Proto každé vyšetřování vraždy začíná tím, že se systematicky zmapují známí oběti a lidé, kteří ji obklopují. S kým se dotyčný scházel, kde pracoval, jestli někomu dlužil, byl napojený na zločinecké kruhy, rozkmořtil se s někým nebo měl nějaké nepřátele... Stručně řečeno, kdo by mohl mít motiv?

Pak následuje ohledání místa činu. Jak místo činu vypadá? Jaké odtud vedou únikové cesty? Jak se sem pachatel dostal? Jsou k dispozici nějaké věcné důkazy, například nábojnice, střely a podobně?

Nepominutelnou roli hrají i svědci. Co by policie zmohla bez zraku veřejnosti? Čas od času má rozhodující význam zdánlivě drobný detail. Svědecké výpovědi tvoří skládanou, kterou dokáže vyšetřovatel sestavit jen tehdy, má-li pohromadě všechny dílky. To, co považuje jeden svědek za zcela podružné, například že kolem něj na schodišti v metru proběhl člověk se staženou čepicí, může představovat právě onen dílek, který dosud chyběl a který objasní, jak se pachatel dostal z bodu A do bodu B. Proto policie pokaždé vyzývá veřejnost, aby se zapojila do pátrání, a zdůrazňuje, že odhalení pachatele mohou napomoci i postřehy, jež dotyčný považuje za naprosto triviální.

Že v tomhle případě něco nehraje, to si kriminální inspektor Lars-Erik Forss uvědomil hned vzápětí. Protože večerníky referovaly o tajemném střelci s laserem dost obsáhle, vyzváněl telefon celé dopoledne. Z celkem dvaceti tipů, které policie dostala, se ale střelby na Gebremariama netýkal ani jeden. Volající chtěl většinou nahlásit, že i na něho někdo svítil červeným světýlkem. Všechny případy

se odehrály ve čtvrti Östermalm, kde se červené světýlko objevovalo v průběhu celého roku.

Řadí tam několik střelců s laserovým zaměřovačem, anebo jde o jediného pachatele, který se už rok potlouká po nočním Östermalmu? přemítal Lars-Erik Forss.

Odpoledne zajel společně s několika kolegy na Troppstigen. Cesta ve svahu, kde k činu došlo, byla hustě obrostlá křovím a osvětlovalo ji jen pár pouličních lamp. Za stromy a keři se mohl pachatel snadno ukrýt. Forss brzy usoudil, že k určení přesného místa střelby budou potřebovat pomoc.

Policisté se přesunuli k věžáku, odkud bylo na osudnou pěšinu vidět, a vyptávali se místních, ale bez výsledku. Nikdo neviděl ani neslyšel nic, co by mohlo se střelbou souviset.

Ve školce ve Furusundské ulici přivítaly Forsse dvě znepokojené paní učitelky. Už četly noviny. Dětské hřiště se nacházelo od místa, kde byl postřelen člověk, co by kamenem dohodil. Kriminální inspektor pro všechny případy učitelky požádal, aby děti v nejbližší době raději nenechávaly hrát si venku. Chtěl tím dát najevo, že jejich obavy nebere na lehkou váhu.

Následující den rozmázl novinku Expressen: „Děti si ve školce nesmějí hrát venku. Östermalm v hrůze z laserového muže,“ hlásal titulek.

Forss se nestačil divit. Ještě článek ani nedočtl, a telefon už zvonil znovu. Další člověk tvrdil, že na něj kdosi svítil laserovým zaměřovačem. Počet hlášení už se vyšplhal ke třicítce, ale pořád nic. Žádný z telefonátů se netýkal sobotní střelby.

Ani z výsledku Davida Gebremariamama nevyplynulo nic, co by mohlo policii přivést na nějakou stopu. David se politicky neangažoval, nebyl drogově závislý, nevěděl o nikom,